

Un acte institucional sense precedents. Com se'n pot dir, si no, del fet d'ajuntar polítics de tots els colors –llevat del PP– i de la més diversa representació institucional en un esdeveniment d'alta càrrega simbòlica, fet a Barcelona, per homenatjar valencians –concretament i per reblar el clau: els valencians que defensaren la ciutat de l'investida borbònica, durant el setge de 1714? I del fet de sumar-hi, a més, els partits valencians? (PSPV, EUPV, BNV i ERPV feren pública la seva adhesió.)

Sense precedents. I més coses: “intens”, “emocionant”, fins i tot –que som a Barcelona– “molt maco”, se sentia entre la gent que, en acabar, comentava la jugada. “Quan escoltàvem les albaides, dos avis que hi havia asseguts al meu costat, ploraven!”, explica, per exemple, un noi que ronda la trentena, impecablement vestit. I confessa, amb cert astorament: “No me'ls podia mirar, perquè, entre la música i tot, les llà-

Barcelona i València, voluntat de ser

El passat 8 de setembre, institucions i partits homenatjaven, a Barcelona, Joan Baptista Basset i els valencians que defensaren la ciutat el 1714. Santa Maria del Mar i el Fossar de les Moreres foren escenaris d'un acte sense precedents.

grimes se m'encomanaven!”. I és que les veus potentíssimes del grup Joncar d'Alfarb (Ribera Alta) van aconseguir sorprendre els centenars de persones que seien a Santa Maria del Mar i que

aviat van perdre la timidesa per aplaudir amb estremiment cadascuna de les estrofes versades per a l'ocasió.

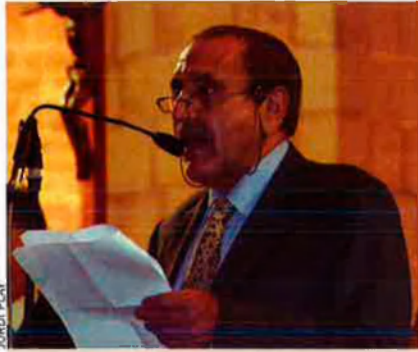
D'entrada, l'acte, convocat per Acció Cultural del País Valencià (ACPV) en

L'homenatge, resumit en algunes instantànies. A la pàgina anterior, els parlaments a Santa Maria del Mar: durant la intervenció d'Anna Simó, d'esquerra a dreta, Xavier Trias, Ferran Mascarell, Imma Mayol, Jordi Portabella, Carles Solà, Ernest Benach, Ellseu Climent, Jordi Miravet, Pere Gimferrer, Salvador Giner, Ralmon Carrasco i Jordi Savall. **1.** Jordi Savall va interpretar *El cant dels ocells*. **2.** Les albaides valencianes, a càrrec del grup Joncar, van fer estremir Santa Maria del Mar. **3.** Ernest Benach, Andreu Alfaro i Ellseu Climent, després de descobrir la placa d'homenatge. **4.** Carles Santos dirigeix els dolçainers en la seva potentíssima versió de la *Mulxeranga*. **5.** Una part del públic, a Santa Maria del Mar. **7.** La placa d'Andreu Alfaro oneja al Fossar de les Moreres.

JORDI PLAY

ELISEU CLIMENT

President d'Acció Cultural del País Valencià

"No venim només a reviuire el record d'un dels moments més tristos però més heroics de la nostra història, sinó a deixar constància que es tracta d'un acte de futur, d'un acte de reflexió i de cohesió. Hem de caminar junts, catalans, valencians i balears, seguint l'exemple dels valencians que reposen ara al Fossar de les Moreres. Perquè no podem ni volem oblidar la nostra història. Però tampoc no volem oblidar que sense un 25 d'abril no hi hauria hagut un 11 de setembre ni un 28 de novembre. Ni encara menys un Decret de Nova Planta. Que no ens tornen a reduir, com digué el mateix Borbó, 'por derecho de conquista'."

JORDI MIRAVET

President del Memorial 1714

[L'oració fúnebre de Pèricles, de Tucídides] "És un cant a la llibertat, a la felicitat, a la vida. Tucídides, per boca de Pèricles, ens diu que els atenesos es preparaven per viure i ser feliços complint amb cura les seves obligacions particulars i públiques. I que quan les condicions ho demanaven, sense haver estat especialment preparats per a tal afer, excel·lien en la guerra, en heroisme i en sacrifici. Sabien el valor de l'estat que tenien i el defensaven amb determinació.

"Quina sintonia, quina proximitat en aquesta forma d'entendre la política. Som fills d'Atenes!!!"

XAVIER TRIAS

President del grup de CiU a l'Ajuntament de Barcelona

"El Fossar és l'espai de la dignitat nacional del nostre poble. [...] És l'espai físic que ens fa memòria permanent del que va significar per a la nació la pèrdua d'aquestes llibertats, però també és l'espai viu, tan a prop del Born i per tant de la bretxa del portal de Santa Clara, que ens recorda la tenacitat d'unes persones concretes, amb noms i cognoms, que creien en la nació i que lluitaven contra els qui la volien veure destruïda del tot. El general Basset [...] representava la continuïtat de la nació sencera minvada al País Valencià. [...] Sabia que el futur de la nació es jugava a Barcelona."

IMMA MAYOL

Tercera tinent d'alcalde de Barcelona, ICV

"És important reconèixer constantment i quotidianament –i avui és un bon dia per fer-ho de nou– que aquells que van lluitar per les nostres llibertats han de merèixer la nostra estima, el nostre record i la nostra entrega. [...]"

"En aquests moments estem debatent un text molt important, com bé sabeu: l'Estatut. Hi estem treballant. Però hi ha una qüestió on sí que hi ha acord: la voluntat d'incrementar els vincles que facin evident que Catalunya, les Illes i el País Valencià som una realitat."

JORDI PORTABELLA

Segon tinent d'alcalde de Barcelona, ERC

"La nostra història és formada per dos elements: un, la col·laboració estreta entre el conjunt dels Països Catalans, que sempre ha existit, i l'altre, la conseqüència de la repressió històrica de la dinastia borbònica que ha rebut els nostres països. [...]"

"Tres-cents anys ja són per acabar amb la paciència. Per tant, haurem de fer un cop de cap. A través d'un conjunt de reformes, però sense oblidar que en realitat el que nosaltres voldríem és una Constitució pròpia."

FERRAN MASCARELL

President de la Comissió de Cultura, Educació i Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona, PSC

"Fem reivindicació d'una manera d'entendre el passat i la memòria. Fem també reivindicació d'aquells lligams –que molts pensem que no hauríem de perdre– entre València i Catalunya, entre els Països Catalans. Mai no hauríem d'haver perdut aquest concepte. [...]"

"[Fem també homenatge] a aquella Barcelona que és capaç d'unir persones arribades de llocs diversos sota uns mateixos ideals: els dels drets, de la democràcia i la llibertat."

CARLES SOLÀ

Conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

“Parle ací com a socarrat, que així ens diuen als que som de Xàtiva, ‘socarrats i socarrades’ des que ens varen cremar la ciutat, aquell funest 19 de juny de 1707. [...] Les tropes borbòniques, vencedores d’Almansa, van passar a sang i foc per damunt de la meua ciutat, que encara avui recorda estremida aquell fet terrible. [...]”
“Per fi, potser, comprendrem que si els valencians vingueren a defensar Barcelona, i ho feren amb tanta passió, fou perquè la sentien –la sabien– seua. Perquè se sentien i sabien part d’una mateixa nació. Sabien que els uns som tan semblants als altres..., que som iguals.”

ANNA SIMÓ

Consellera de Benestar i Família

“Tres-cents anys després de la revolta dels Maulets, i també tres-cents anys després de les últimes Corts catalanes, recordem la darrera vegada que l’anomenada Confederació Catalanoaragonesa s’uní per defensar els interessos de la seva gent. [...] Homenatgem els regiments maulets que van adreçar-se a la Generalitat de Catalunya demanant de ser considerats ‘nadius d’aquest excel·lentíssim i fidelíssim Principat’. Un just homenatge que fem extensiu a tota la gent que va lluitar i morir del 1702 al 1716: el compromís d’agafar la torxa mirant cap al passat per no trair-lo, per afrontar amb coratge els reptes del futur.”

ERNEST BENACH

President del Parlament de Catalunya

“No podem oblidar els vincles entre Principat de Catalunya i País Valencià, com els que ens uneixen amb altres pobles germans en parla, llengua, cultura i història. No podem oblidar per què som on som, ni quines són les arrels mai arrencades de conflictes encara presents. Amb l’actual període de pau i democràcia, els darrers 25 anys hem recuperat institucions, part de les nostres llibertats, del nostre autogovern. Hem fet part del camí; però només part. Encara en queda molt a recórrer. I avui, amb aquest acte, amb aquest gest, [...] donem un pas endavant en aquest procés de recuperació de la memòria.”

col·laboració amb el Memorial 1714 –que forma part d’Omnium Cultural–, s’havia de desenvolupar al Fossar de les Moreres –on reposen els cossos dels qui moriren durant el setge de Barcelona, el 1714, i entre els quals hi ha molts valencians. La pluja, però, va fer que es traslladés, i Santa Maria del Mar va aixoplugar assistents i autoritats per a l’ocasió.

Allà s’hi van aplegar gent del món associatiu (com ara Jordi Porta, president d’Omnium Cultural) i de la cultura (Max Cahner o Isabel-Clara Simó o el dissenyador Juste de Nin) i de les institucions (com ara Xavier Folch, director de l’Institut Ramon Llull; Salvador Alegret, secretari general de l’IEC; o Tomàs de Montagut, vicerector de la Universitat Pompeu Fabra) i dels mitjans de comunicació (Vicent Partal i Vicent Sanchis) i dels sindicats (Vicent Mauri, de la Intersindical Valenciana, o la delegació d’UGT-Catalunya) i dels ajuntaments (Ricard Martínez, regidor

de Barcelona, del PSC; Antoni Morral, alcalde de Cerdayola del Vallès, d’ICV; Xavier Solà, de l’Associació Catalana de Municipis, Joan Carles Garcia, alcalde de Tordera, Jaume Ciurana i Eduard Garcia, regidors de Barcelona, de CiU; Empar Pont, tinenta d’alcalde de Reus, i Ramon Fontdevila, regidor de Manresa, d’ERC; o Joan Barres, regidor d’Alboraia, d’ERPv) i diputats (Felip Puig, Josep Rull o Carme Laura Gil o Carles Campuzano o Jordi Vilajoana, de CiU; Dolors Camats, d’ICV; Miquel Àngel Estradé o Marina Llansana, d’ERC) i d’altres representants del món polític (de Jaume Badia, del Departament de Presidència, del PSC, a Marta Vidal, Joaquim Forn, Daniel Ortiz o Àngel Miret, de CiU, passant per Antoni Vives, president de la Fundació Trias Fargas, o per Jaume Bosch i Josep Altaió, d’IC-V).

Per exemple i entre d’altres, dels centenars de persones que feren cap al Fossar, un dijous feiner, a les dotze del

migdia. Com ara la Laia, que és de Gandia, i que somreia només d’entrar a Santa Maria del Mar, després del xàfec. Si li preguntàveu per què era allà, l’explicació també diu somriure incorporat: “Estic ací de pura casualitat, perquè anava per la Via Laietana i he sentit música i he dit: ostres, la *Muixeranga* a Barcelona! Això deu significar alguna cosa. I res. M’hi he acostat, he vist valencians, m’he informat un poc del que estaven organitzant, i ja està”.

Efectivament, minuts abans de les dotze del migdia, Carles Santos i els dolçainers arribats de l’Alcoià o la Vall d’Albaida o el Comtat o el Baix Maestrat (o de la Garrotxa, com era el cas de Miquel Gironès, dolçainer d’Obrint Pas) assajaven la impressionant Muixeranga que havien d’interpretar al Fossar de les Moreres per cloure, amb tota la força i la solemnitat de l’himne segons Carles Santos, l’homenatge. L’experiència? Rodona: “Molt bona –explicava un dels dolçai-

